

KULIŃSKI JAN (1900-1987)

Urodził się 10 grudnia 1900 roku w Głuchowie, w rodzinie chłopskiej. Syn Jana i Apolonii z domu Matyla. W Głuchowie ukończył szkołę elementarną. Do czerwca 1919 roku pracował w gospodarstwie rodziców. W lipcu 1919 roku został powołany do czynnej służby wojskowej i wcielony do 10. pułku piechoty. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. W listopadzie 1922 roku został przeniesiony do rezerwy. W styczniu 1923 roku wyjechał w poszukiwaniu pracy na Górną Śląsk. Do lipca 1934 roku pracował jako górnik w kopalni „Richter” w Siemianowicach. W 1935 roku przejął sześćhektarowe gospodarstwo ojca, które prowadził do końca listopada 1940 roku.

Na początku grudnia został wysiedlony z gospodarstwa i wywieziony na roboty przymusowe do Wiednia. W czerwcu 1941 roku został przewieziony pociągiem roboczym na zaplecze frontu wschodniego, w okolice Smoleńska. Pracował tam do momentu wyzwolenia przez wojska radzieckie w 1943 roku. Następnie został skierowany do Krasnogorska, a stąd do Sielc nad Oką, na przeszkolenie wojskowe. Wcielony został do 3. Dywizji Piechoty im. Romualda Traugutta. Brał udział w walkach z Niemcami. Jego szlak bojowy wiódł przez rzeki Bug i Pilicę, Warszawę, Wał Pomorski do Kołobrzegu. Od kwietnia 1945 roku uczestniczył w walkach na kierunku berlińskim. Wojnę zakończył w miejscowości Neuschwandt.

W październiku 1945 roku został zdemobilizowany. Prowadził własne gospodarstwo rolne, które w 1973 roku przekazał synowi. Od 1969 roku był członkiem ZBoWiD. Należał do Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego. W latach 1950-1975 był prezesem OSP w Głuchowie.

Zmarł 30 maja 1987 roku i pochowany został na cmentarzu parafialnym w Pogorzeli.

Posiadał odznaczenia: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1974), Medal za Warszawę (1947), Medal za Odrę, Nysę i Bałtyk (1947), Brązowy Medal Zasłużonym na Polu Chwały (1970), Medal Za Udział w Walkach o Berlin (1970), Medal Za Zasługi dla Obronności Kraju (1980), Odznakę Grunwaldzką (1946)